

Решение на Съда (седми състав) от 9 юли 2015 г. (преюдициално запитване от Curtea de Apel Cluj — Румъния) — Radu Florin Salomie, Nicolae Vasile Oltean/Direcția Generală a Finanțelor Publice Cluj

(Дело C-183/14) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Данък върху добавената стойност (ДДС) — Директива 2006/112/ЕО — Членове 167, 168, 179 и 213 — Прояна от националната данъчна администрация на квалификацията на сделка като подлежаща на облагане с ДДС стопанска дейност — Принцип на правна сигурност — Принцип на защита на оправданите правни очаквания — Национална правна уредба, според която правото на приспадане може да бъде упражнено, ако съответният оператор е регистриран по ДДС и е внесен депозит за приспаднатия данък)

(2015/С 294/12)

Език на производството: румънски

Запитваща юрисдикция

Curtea de Apel Cluj

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Radu Florin Salomie, Nicolae Vasile Oltean

Отговорник: Direcția Generală a Finanțelor Publice Cluj

Диспозитив

- 1) При обстоятелства като тези по делото в главното производство принципите на правна сигурност и на защита на оправданите правни очаквания не са пречка за национална данъчна администрация след данъчна проверка да реши да обложи сделки с данък върху добавената стойност и да поиска заплащането му в увеличен размер, при условие че това решение се основава на ясни и точни правила и че практиката на тази администрация не е била от такова естество, че да събуди в съзнанието на предпазлив и съобразителен икономически оператор основателно доверие във връзка с факта, че такива сделки няма да се облагат с този данък, което запитващата юрисдикция следва да провери. Прилаганото при такива обстоятелства увеличение трябва да е съобразено с принципа на пропорционалност.
- 2) При обстоятелства като тези по делото в главното производство Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност не допуска национална правна уредба, по силата на която на данъчнозадълженото лице не се признава правото на приспадане на дължимия или платен данък върху добавената стойност за получени доставки на стоки или услуги, използвани при обложени сделки, само защото, когато е извършило тези сделки, то не е било регистрирано за целите на данъка върху добавената стойност, и то докато не се регистрира надлежно за целите на данъка върху добавената стойност и сумата за дължимия данък не бъде депозирана, като то обаче трябва да заплати данъка, който е следвало да начисли.

⁽¹⁾ ОВ С 253, 4.8.2014 г.

Решение на Съда (втори състав) от 2 юли 2015 г. (преюдициално запитване от Vrhovno sodišče — Словения) — NLB Leasing d.o.o./Република Словения

(Дело C-209/14) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — ДДС — Директива 2006/112/ЕО — Доставка на стоки или услуги — Договор за лизинг — Връщане на лизингодателя на недвижим ипот, предмет на договор за лизинг — Понятие „анулиране, разваляне, отказ или пълно или частично неплащане“ — Право на лизингодателя на намаляване на облагаемата основа — Двойно данъчно облагане — Отделни доставки — Принцип на данъчен неутралитет)

(2015/С 294/13)

Език на производството: словенски

Запитваща юрисдикция

Vrhovno sodišče

Страни в главното производство

Жалбоподател: NLB Leasing d.o.o.

Ответник: Република Словения

Диспозитив

- 1) Член 2, параграф 1, член 14 и член 24, параграф 1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкуват в смисъл, че в хипотезата, при която договор за лизинг на недвижим имот предвижда в края на договора или да се прехвърли собствеността на лизингополучателя, или да му се предоставят присъщите за правото на собственост върху този имот основни правомощия, а имено да му се прехвърлят по същество всички рискове и изгоди от собствеността върху посочения имот, и настоящата стойност на сбора от вноските е практически идентична на пазарната стойност на стоката, сделката, която следва от такъв договор, трябва да се приравни на придобиване на дълготраен актив.
- 2) Член 90, параграф 1 от Директива 2006/112 трябва да се тълкува в смисъл, че не позволява данъчнозадължено лице да напаля данъчната си основа, когато реално е получило всички плащания като насрещна престация за доставената от него услуга или когато, без договорът да е бил развален или отменен, другата страна по договора вече не му дължи уговорената цена.
- 3) Принципът на данъчен неутралитет трябва да се тълкува в смисъл, че допуска, от една страна, лизингова услуга, отнасяща се до недвижими имоти, и от друга, продажбата на тези имоти на трето (за договора за лизинг) лице, да бъдат обект на отделно данъчно облагане за целите на данъка върху добавената стойност, ако за тези сделки не може да се счита, че образуват една-единствена доставка — нещо, което следва да бъде преценено от запитващата юрисдикция.

⁽¹⁾ ОВ С 202, 30.6.2014 г.

Решение на Съда (първи състав) от 9 юли 2015 г. (преюдициално запитване от Arbeitsgericht Verden — Германия) — Ender Balkaya/Kiesel Abbruch- und Recycling Technik GmbH

(Дело C-229/14) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Директива 98/59/ЕО — Член 1, параграф 1, буква а) — Колективни уволнения — Понятие „работник“ — Член на управителния орган на капиталово дружество — Лице, което работи в рамките на схема за професионално обучение и професионална преквалификация и което получава публична помощ за обучението, но не и възнаграждение от работодателя)

(2015/С 294/14)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Arbeitsgericht Verden

Страни в главното производство

Ищец: Ender Balkaya

Ответник: Kiesel Abbruch- und Recycling Technik GmbH